

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

HOTĂRÂREA
din 14 octombrie 2008
în Cauza Hanganu împotriva României
(Cererea nr. 12848/05)
Strasbourg
Definitivă la data de 14.01.2009

Această hotărâre poate suferi modificări de formă.

În Cauza Hanganu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,
Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Luis López Guerra,

Ann Power, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 23 septembrie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 12848/05, introdusă împotriva României de doi cetățeni ai acestui stat, domnul Nicolae Hanganu și doamna Ana Hanganu (reclamanții), care au sesizat Curtea la data de 16 martie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul R.-H. Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamanții s-au plâns, în temeiul art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, de nerespectarea de către administrație a unei hotărâri judecătorești definitive care a dispus eliberarea unui titlu de proprietate asupra unui teren.

4. La data de 5 septembrie 2007, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede art. 29 alin. 3 al Convenției, ea a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanții, Nicolae Hanganu și Ana Hanganu, s-au născut în anul 1937 și respectiv în anul 1945 și locuiesc la Boțești.

A. Terenul reclamanților

6. La data de 22 august 1991 reclamanților li s-a eliberat un certificat de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unui teren în suprafață de 4.000 m² situat în comuna Girov. Aceștia afirmă că la data de 13 mai 1992 au primit un proces-verbal de punere în posesie în temeiul certificatului mai sus menționat, fără să fi fost, cu toate acestea, puși efectiv în posesia terenului.

B. Demersurile în vederea repunerii în posesia terenului acestora

7. La data de 28 martie 2001 reclamanții au sesizat Judecătoria Piatra Neamț cu o acțiune în vederea obligării Comisiei locale pentru aplicarea legii nr. 18/1991 (denumită în continuare comisia locală) să întocmească documentația necesară pentru punerea în posesia terenului în cauză. În fața Judecătoriei aceștia au solicitat, de asemenea, ca în caz de nerespectare Primarul (S.D.), în calitate sa de președinte al comisiei locale, să fie condamnat să le plătească daune-interese în valoare de 500.000 lei vechi românești (adică echivalentul a 19 euro) pentru fiecare zi de întârziere în executare. În sprijinul cererii lor, aceștia au prezentat procesul-verbal de punere în posesie eliberat în 1992, precum și un al doilea proces-verbal eliberat la data de 1 iulie 1997 de aceeași comisie. În fine, aceștia au denunțat ocuparea terenului lor de către două terțe persoane, ceea ce determina imposibilitatea exercitării folosinței asupra bunului lor.

8. Prin hotărârea din data de 21 decembrie 2001, Judecătoria Piatra Neamț a admis în parte acțiunea reclamanților, a obligat comisia locală să realizeze documentația necesară pentru punerea lor în posesia unui teren în suprafață de 4.619 m² intravilan în comuna Girov, pe un amplasament similar celui al terenului deținut anterior de către aceștia, să trimită această documentație comisiei județene pentru validare și să elibereze reclamanților un titlu de proprietate în acest sens. De asemenea, instanța a impus comisiei locale să întocmească documentația pentru eliberarea unui titlu de proprietate în favoarea reclamanților pentru suprafața totală de 4 hectare de teren în aceeași comună. Instanța l-a condamnat pe S.D., în calitate de primar al comunei Girov, să plătească suma de 100.000 lei vechi românești (adică echivalentul a aproximativ 4 euro) pe zi de întârziere în executarea hotărârii. Hotărârea a rămas definitivă prin neapelare.

9. La data de 26 septembrie 2002, comisia județeană a eliberat reclamanților un titlu de proprietate pentru 4 hectare de teren în comuna Girov, repartizate astfel: 1 hectar intravilan și 3 hectare extravilan. De asemenea, acest titlu de proprietate conținea cei 4.619 m², menționați în dispozitivul hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001.

1. Acțiune în anularea titlurilor de proprietate ale terților

10. Reclamanții au încercat fără succes să obțină executarea hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor, întrucât un alt titlu de proprietate, care privește o parte a terenului acestora, fusese eliberat de către comisia locală în favoarea a două terțe

persoane. La data de 6 ianuarie 2003, reclamantii au sesizat Judecătoria Piatra Neamț cu o nouă acțiune, de această dată formulată împotriva lui I.G. și I.A., în vederea anulării titlului de proprietate și a procesului-verbal de punere în posesie eliberate în favoarea acestor persoane.

11. La data de 15 aprilie 2004, Judecătoria Piatra Neamț, apreciind că lui I.G. și I.A. li se atribuiseră, pe nedrept, terenurile acestora, a anulat titlul de proprietate contestat și procesul-verbal de punere în posesie. Această hotărâre a rămas definitivă din cauza renunțării părților la recurs.

2. Cereri de respectare a hotărârii din data de 21 decembrie 2001

12. Confrunțați cu imposibilitatea de a solicita respectarea hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001, reclamantii au deschis un dosar de executare silită pe lângă un executor judecătoresc. Aceștia au solicitat executarea silită a daunelor cominatorii impuse primarului (S.D.). Acesta a depus o contestație la executare în fața Judecătoriei Piatra Neamț. Acesta a afirmat că a executat dispozitivul hotărârii definitive favorabile reclamantilor.

13. Prin hotărârea din data de 19 august 2004, instanța a constatat că nicio probă care să ateste executarea hotărârii definitive nu fusese depusă la dosar de către primar și a respins contestația acestuia ca neîntemeiată.

14. În urma unei acțiuni a primarului, prin hotărârea din data de 16 decembrie 2004, Tribunalul Neamț a respins cererea în executare silită formulată de către reclamantii. Acesta a reținut că dispozițiile hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001 fuseseră executate și că, în orice caz, S.D. nemaifiind primarul comunei Girov, daunele cominatorii erau imposibil de executat.

15. Concomitent, o nouă cerere de executare silită a fost depusă de către reclamantii pe lângă un executor judecătoresc. În 2003, acesta a dispus oprirea conturilor Primăriei Girov.

16. Prin hotărârea din data de 3 iunie 2004, Judecătoria Piatra Neamț a hotărât că modalitatea de calcul a penalității impuse primarului nu era corectă și că o nouă acțiune în justiție era necesară în acest sens. Astfel, aceasta a respins oprirea conturilor Primăriei.

17. La data de 10 ianuarie 2005, în urma unui apel formulat de reclamantii, tribunalul a confirmat hotărârea judecătoreiei. Acesta și-a motivat decizia prin existența hotărârii din data de 16 decembrie 2004, prin care se respinsese cererea în executare silită inițială.

18. Prin hotărârea din data de 24 octombrie 2005, Curtea de Apel Bacău, sesizată cu un recurs al reclamantilor, a confirmat deciziile anterioare, reluând aceleași motive.

3. Eliberarea titlului de proprietate în favoarea reclamantilor

19. La data de 5 mai 2008, cu ocazia prezentării observațiilor ca răspuns la cele ale Guvernului cu privire la admisibilitatea și fondul cererii, reclamantii au informat Curtea cu privire la eliberarea, în martie 2008, a unui titlu de proprietate aferent terenului în litigiu, întocmit la data de 19 octombrie 2007. Guvernul a depus la dosar o copie a titlului. În observațiile din data de 5 mai 2008, reclamantii au confirmat eliberarea titlului de proprietate.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

20. Reglementarea internă aplicabilă privind executarea hotărârilor judecătorești, și anume extrase din codul civil și codul de procedură civilă și din Legea nr. 188/2000

privind executorii judecătorești, este descrisă în Hotărârea Roman și Hogeia împotriva României (nr. 62959/00, 31 august 2004).

21. Extrase din Legile nr. 18/1991 privind fondul funciar, 169/1997 pentru modificarea Legii nr. 18/1991 și 29/1990 privind contenciosul administrativ sunt prezentate în cauza Sabin Popescu împotriva României (nr. 48102/99, paragrafele 42-46, 2 martie 2004).

ÎN DREPT

22. Reclamanții s-au plâns de nerespectarea hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001, pronunțate de Judecătoria Piatra Neamț. Aceștia au invocat art. 6 alin. 1 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevăd următoarele:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

23. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

24. Guvernul consideră că dreptul la respectarea unei hotărâri judecătorești nu este un drept absolut și invocă, prin chiar natura sa, o reglementare de către stat în temeiul marjei de apreciere de care dispune. Acesta subliniază eforturile depuse de către autoritățile administrative în vederea respectării hotărârii definitive favorabile reclamanților, în special eliberarea, la data de 26 septembrie 2002 și la data de 19 octombrie 2007, a unor titluri de proprietate privind terenul în litigiu.

25. Reclamanții contestă susținerea Guvernului. Aceștia pretind că hotărârea definitivă din data de 21 decembrie 2001 nu a fost executată decât la capătul a șase ani de la pronunțarea acesteia și numai după numeroasele proceduri pe care ei le declanșaseră. Ei susțin că eliberarea titlului de proprietate de la data de 26 septembrie 2002 nu a fost decât formală deoarece alte titluri de proprietate, privind o parte a terenului acestora, fuseseră eliberate în favoarea unor terțe persoane.

26. Curtea reamintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, executarea unei hotărâri sau decizii, indiferent de instanță, trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din «proces» în sensul art. 6 din Convenție (Hornsby împotriva Greciei, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, paragraful 40). Pe de altă parte, admitând că dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să execute fiecare hotărâre cu caracter civil, oricare ar fi și indiferent de circumstanțe (Sanglier împotriva Franței, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003), aceasta reafirmă, în

același timp, că, dacă administrația refuză sau omite să execute sau chiar întârzie să o facă, garanțiile prevăzute la art. 6 de care a beneficiat justițiabilul pe parcursul fazei judiciare a procedurii pierd orice rațiune de a fi (cauza Hornsby, citată anterior, paragraful 41).

27. În continuare, Curtea reamintește că a soluționat în numeroase rânduri cauze care ridică chestiuni similare celei din prezenta cauză, în care aceasta s-a pronunțat în sensul încălcării dreptului reclamanților la un acces efectiv la justiție din cauza executării tardive de către autorități a unor hotărâri definitive de condamnare a acestora, în temeiul Legii nr. 18/1991, să reconstituie dreptul de proprietate al reclamanților asupra terenurilor (a se vedea, între altele, Acatrinei împotriva României, nr. 7114/02, paragrafele 37-44, 6 octombrie 2006, și Gavrileanu împotriva României, nr. 18037/02, paragrafele 36-46, 22 februarie 2002).

28. În cazul de față, Curtea consideră că Guvernul nu a furnizat niciun fapt sau argument convingător care să poată conduce la o concluzie diferită. În particular, aceasta remarcă faptul că hotărârea definitivă din data de 21 decembrie 2001 impunea autorităților locale să întocmească documentația necesară pentru punerea în posesie a reclamanților cu privire la un teren în suprafață de 4.619 m² intravilan în comuna Girov, pe un amplasament similar celui al terenului deținut anterior de către reclamanți, să trimită această documentație comisiei județene spre validare și să elibereze reclamanților titlul de proprietate corespunzător. Aceeași hotărâre a obligat comisia locală să întocmească documentația pentru eliberarea unui titlu de proprietate în favoarea reclamanților pentru un teren de 4 hectare în aceeași comună. Curtea constată că Guvernul nu contestă faptul că un titlu de proprietate a fost eliberat abia la data de 19 octombrie 2007, în conformitate cu dispozitivul hotărârii definitive favorabile. Este necesar să se conchidă că, la această dată, prin demersul mai sus menționat, autoritățile și-au îndeplinit obligațiile care decurg din această hotărâre, chestiunea ridicându-se numai în privința termenului de executare.

29. Curtea remarcă faptul că, chiar dacă autoritățile locale au eliberat la data de 26 septembrie 2002 un titlu de proprietate reclamanților (paragraful 9 de mai sus), această măsură de executare a fost una strict formală, întrucât alte titluri de proprietate, privind o parte a terenului în litigiu fuseseră eliberate anterior de către aceleași autorități unor terți (paragraful 10 de mai sus).

30. Curtea nu ar putea ignora nici demersurile întreprinse de reclamanți în vederea obligării primarului comunei Girov să plătească daune cominatorii prevăzute pentru nerespectarea hotărârii definitive (paragrafele 14-19 de mai sus), nici acțiunea în anulare a titlului de proprietate și a procesului-verbal de punere în posesie eliberate în favoarea unor terți (paragraful 11 de mai sus).

31. Pe de altă parte, Curtea reamintește că a considerat deja că omisiunea autorităților de a se conforma într-un termen rezonabil unei hotărâri judecătorești definitive poate determina încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție, mai ales atunci când obligația de a solicita executarea hotărârii în cauză aparține unei autorități administrative (Acatrinei citată anterior, paragraful 40).

32. Or, Guvernul nu a prezentat niciun argument de natură să justifice întârzierea constatată în cauză în executarea hotărârii definitive favorabile reclamanților. Curtea consideră, așadar, că această întârziere este imputabilă exclusiv autorităților locale.

33. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a conchide că statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare în vederea executării cu celeritate a hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamanților.

34. În consecință, a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

35. Reclamanții se plâng de o atingere adusă dreptului lor de proprietate din cauza nerespectării de către autoritatea administrativă competentă a hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor. Aceștia invocă în acest sens art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

36. Guvernul admite că reclamanții aveau dreptul, în temeiul hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001, la punerea în posesie cu privire la o suprafață de 4 hectare de teren, dar acesta apreciază că autoritățile locale au depus toate eforturile necesare în vederea respectării dispozitivului acestei hotărâri.

37. Reclamanții subliniază că executarea hotărârii definitive din data de 21 decembrie 2001 a intervenit numai la capătul a șase ani și că această situație s-a aflat la originea a numeroase prejudicii.

38. Curtea remarcă, fără dificultate, că hotărârea din data de 21 decembrie 2001 a oferit reclamanților «speranța legitimă» de a fi efectiv puși în posesia terenului în litigiu și de a obține titlul de proprietate (a se vedea, mutatis mutandis, Abăluță împotriva României, nr. 77195/01, paragraful 55, 15 iunie 2006, și Tacea împotriva României, nr. 746/02, paragraful 37, 29 septembrie 2005). În aceste condiții, creanța acestora era suficient stabilită pentru a constitui o «valoare patrimonială», determinând aplicarea garanțiilor prevăzute la art. 1 din Protocolul nr. 1.

39. Curtea apreciază că imposibilitatea pentru reclamanți de a obține executarea hotărârii în cauză într-un termen rezonabil reprezintă o atingere adusă dreptului acestora la respectarea bunurilor lor, care intră sub incidența primei fraze a primului paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 (Acatrinei, citată anterior, paragraful 51).

40. Astfel, aceasta consideră că reclamanții au suferit un prejudiciu din cauza întârzierii în executare, deoarece pe parcursul a peste șase ani nu au putut exercita pe deplin toate atributele dreptului de proprietate (a se vedea, mutatis mutandis, Sabin Popescu, citată anterior, paragrafele 80 și 81).

41. Pe de altă parte, Curtea remarcă faptul că Guvernul nu a oferit nicio justificare valabilă pentru atingerea cauzată prin nerespectarea într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești pronunțate în cauză ; această nerespectare era, așadar, arbitrară și a presupus încălcarea principiului legalității. O asemenea concluzie scutește Curtea de a examina dacă s-a menținut echilibrul just între cerințele de interes general și imperativele apărării drepturilor individuale ale reclamanților (Metaxas împotriva Greciei, nr. 8415/02, paragraful 13, 27 mai 2004).

42. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

43. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

44. Reclamanții solicită pentru prejudiciu material suma de 70.000 euro, întemeindu-se pe beneficiul nerealizat rezultat din imposibilitatea, pe parcursul a șapte ani, de a exploata terenul în litigiu. În ceea ce privește prejudiciul moral, aceștia pretind că au suferit din cauza nerespectării hotărârii definitive pronunțate în favoarea lor, situație care a determinat, ținând seama de vârsta avansată a acestora, o slăbire a sănătății lor. Aceștia lasă la aprecierea Curții cuantumul care urmează a se acorda pentru repararea acestui prejudiciu.

45. Guvernul insistă asupra demersurilor efectuate de către autoritățile locale, în vederea executării hotărârii definitive favorabile reclamanților și, în special, asupra eliberării unor titluri de proprietate asupra terenului în litigiu. În privința sumei solicitate de reclamanți cu titlu de prejudiciu material, Guvernul invocă jurisprudența Buzatu împotriva României (nr. 34642/97, paragraful 18, 27 ianuarie 2005) în ceea ce privește caracterul speculativ al venitului obținut din închirierea bunului în litigiu și jurisprudența Ion Cetina și Ion împotriva României (nr. 73706/01, paragraful 55, 14 februarie 2008), în ceea ce privește absența documentelor justificative pertinente pentru pretențiile expuse. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că nu există nicio legătură de cauzalitate care să justifice acordarea unei sume cu acest titlu.

46. Curtea reamintește că, în cazul de față, s-a pronunțat în sensul încălcării art. 6 alin. 1 și a art. 1 din Protocolul nr. 1 prin faptul că hotărârea din data de 21 decembrie 2001 a fost executată cu o întârziere de șase ani și că această situație este imputabilă statului.

47. În ceea ce privește beneficiul nerealizat cauzat prin executarea tardivă a hotărârii definitive, Curtea observă că, deși aceștia fuseseră informați la data de 2 aprilie 2008 cu privire la cerințele impuse prin art. 60 din regulamentul Curții în privința cererilor de reparație echitabilă, reclamanții nu au prezentat acte doveditoare în sprijinul pretențiilor lor. Astfel, aceștia nu au trimis nici expertiza și nici hotărârea judecătorească eventuală de susținere a cuantumului prejudiciului. Prin urmare, în absența actelor doveditoare pertinente, Curtea nu ar putea face speculații cu privire la valoarea beneficiului nerealizat. Nu este așadar cazul să se acorde reclamanților o despăgubire cu acest titlu (Dragne și alții împotriva României (reparație echitabilă), nr. 78047/01, paragraful 18, 16 noiembrie 2006).

48. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamanții au suferit un prejudiciu moral, în special din cauza frustrării provocate de întârzierea în executarea hotărârii pronunțate în favoarea lor și că acest prejudiciu nu este compensat suficient printr-o constatare a încălcării.

49. În aceste împrejurări, având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și statuând în echitate, conform art. 41 di Convenție, Curtea acordă fiecăruia dintre reclamanți suma de 4.000 euro pentru prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

50. De asemenea, reclamanții solicită suma de 3.364 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne în vederea executării hotărârii definitive

favorabile. Aceștia furnizează copii ale chitanțelor privind taxele de timbru și cheltuielile de corespondență în valoare de aproximativ 100 euro.

51. Guvernul observă că reclamanții nu au prezentat acte doveditoare decât pentru o parte din costurile și cheltuieli pretins efectuate și face trimitere la jurisprudența Curții, conform căreia, în lipsa unor acte doveditoare, trebuie să se înlăture pretențiile reclamanților.

52. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cazul în speță, Curtea observă că reclamanții nu au prezentat acte doveditoare pentru majoritatea cheltuielilor de judecată pretins suportate. În schimb, în ceea ce privește actele doveditoare prezentate, Curtea apreciază, pe baza probelor aflate la dosar, că reclamanții au suportat obligatoriu cheltuieli pentru executarea hotărârii definitive. Ținând seama de elementele aflate la dispoziția sa și de criteriile mai sus menționate, Curtea apreciază rezonabilă suma de 100 euro cu titlu de costuri și cheltuieli și o acordă în comun reclamanților.

C. Majorări de întârziere

53. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă ;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art.6 alin. 1 din Convenție ;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

4. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească fiecăruia din reclamanți, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 4.000 euro (patru mii euro) pentru prejudiciul moral și, împreună, 100 euro (una sută euro) cu titlu de costuri și cheltuieli

c) că sumele respective se vor converti în moneda statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data plății, la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

c) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 14 octombrie 2008, în temeiul art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

